

PATNÁSTA NEDEĽA V OBDOBÍ CEZ ROK B

Prežívame letné obdobie dovoleniiek, keď už konečne môžeme vycestovať tam, kde chceme. Múdri rodičia pri balení svojich detí na dovolenku im radia, čo si majú zbalit', aby im jednak nič potrebné nechýbalo a aby si zase nebrali zbytočné veci.

Aj Pán Ježiš posielal svojich apoštolov, ako nám to opisuje evanjelista **Marek 6, 7-13**, no nie na dovolenku, ale na apoštolské cesty. Radí im, čo si majú vziať so sebou a čo nechať doma.

Najprv si všimnime, že Ježiš posielal na apoštolské cesty obyčajných a nevzdelaných rybárov, ktorí poznali len ťažkú prácu na jazere. Neposielal učených farizejov alebo zákonníkov, ktorí sa podrobne zaoberali štúdiom a výkladom Zákona. Pritom apoštolom prikázal, aby pred ľuďmi, ktorí ich prijímu, vystupovali skromne. Ježišova tendencia je jasná. Tá spočívala v tom, že sa nejedná o ich učenosť a múdrosť, ale o silu Ducha Svätého, ktorou ich vybavil. Preto skrze túto silu dokázali uzdravovať a vyháňať zlých duchov. A ešte jednu skutočnosť si všimnime. Posielal ich najmä do rodín.

Keďže evanjelizácia nie je spojená s náročnými a mimoriadnymi predpokladmi, nemôže byť nikomu z nás ťažké prijať úlohu evanjelizácie na seba. Preto Cirkev odjakživa hovorí aj o apoštoláte laikov. Podľa náuky svätej Cirkvi nielen pápež, biskupi a kňazi sú poslaní hlásať evanjelium, ale aj laickí veriaci majú povinnosť ohlasovať evanjelium. Majú na to predpoklady vďaka sviatosti krstu a nadovšetko sviatosti birmovania. Koncil tiež zdôrazňuje, že: *„zvlášť veľký význam má apoštolát v rodine... Kresťanskí rodičia majú byť prvými vierozvestami a vychovávateľmi svojich detí...“* (O apoštoláte laikov 11).

Keď sa na túto povinnosť rodičov pozeráme v dejinách, tak vidíme, že od samého začiatku Cirkvi rodičia boli vždy prvými katechétami a vychovávateľmi svojich detí. Spolu s nimi prežívali náboženské sviatky, cirkevné slávnosti, poučovali deti o Bohu, o Ježišovi, o duši, o Panne Márii, vodili ich do kostola, naučili ich modliť sa a viedli ich k úcte ku kresťanskému životu. Tak to trvalo celých 1500 rokov. V roku 1529 bol vydaný prvý katechizmus, ktorý pomáhal rodičom pri vzdelávaní svojich detí, ale zároveň sa stal učebnicou pre náboženské vyučovanie v školách. Lenže je na škodu, a to vidíme aj dnes, že keď sa učí náboženstvo v školách, rodičia sa cítia akoby oslobodení od povinnosti zvestovať vieru svojim deťom a prenechávajú to na školu s poznámkou, veď ťa to na náboženstve naučí katechéta alebo kňaz, ja na to nemám čas. Aj dnes si kňazi vo farnostiach sťažujú, že keď majú na náboženstve prvákov alebo druhákov, tak ich musia najprv naučiť prežehnať sa. O modlitbe ani nehovorím. Doma ich to rodičia nenaučili. Kde je ukrytá príčina? Často v tom, že ani rodičia sa nemodlia a o návšteve kostola ani nehovorím. Ešte tak im záleží na tom, rýchlo dať dieťa na prvé sväté prijímanie, prípadne na birmovku a budeme mať pokoj. S kým pokoj? No, s Pánom Bohom a s náboženstvom. A aké sú následky, to máme možnosť vidieť v každodennom živote. Drogy, alkohol, nemanželský život... Často si neuvedomujeme, že za všetko sú zodpovední predovšetkým rodičia. Sú aj prípady, kedy sa rodičia snažili dať dobrú výchovu, ale syn alebo dcéra sa dostali do zlej partie mladých ľudí a následky sa dostavili nečakane. Často si rodičia takýchto detí vyčítajú, či ozaj vo výchove urobili všetko, čo mali urobiť alebo či niečo zanedbali. V takýchto prípadoch som zvykol rodičov povzbudiť slovami, že kým vládzu dvíhať ruky k modlitbe, ešte nič nie je stratené.

Okrem zanedbania náboženskej výchovy sa rodičia snažia svoje dieťa vychovávať takzvaným policajným spôsobom, že dieťa nútia k poslušnosti trestami. Myslia si, že keď dieťa potrestajú, tak ho dobre vychovávajú. Dieťa takých rodičov nie je vychovávané, ale trestané. V jednej z mojej bývalej farnosti, keď som v škole učil náboženstvo, tak som mal v triede piatakov jedného chlapca, s ktorým som si nevedel

poradiť ani po dobrom, ani po zlom. Taký bol drzý a neposlušný, že som bol na hodine bezmocný, lebo pre jeho vyčíňanie som nemohol deti nič naučiť. Jedného dňa som zašiel za jeho rodičmi. Zazvonil som na dverách, otvoril mi otec a jasne som videl, že ma nepozná. Predstavil som sa mu, že som kňaz a katechéta a že mám jeho syna na náboženstve. Pozval ma dovnútra. Neskôr prišla aj manželka. Prvá z mojich otázok na nich bola, prečo dali syna na náboženstvo, keď oň nemá záujem a ja mám problém udržať morálku v triede. Odpovedali mi: „No, viete, my do kostola nechodíme, preto vás nepoznáme a syna sme dali na náboženstvo preto, lebo ani sami si s ním nevieme poradiť a mysleli sme si, že vy ho na náboženstve prevychováte. Ja som odpovedal asi tak, že čo oni ako rodičia vo výchove zanedbali, to ani tisíc kňazov nenapraví.“

V talianskom časopise Plameň sa píše, že istý sudca v Piemonte chodil každú nedeľu do kostola učiť deti katechizmus. Niektorí ľudia a aj jeho kolegovia v meste sa mu čudovali, že taký vážny sudca sa zaoberá deťmi, keď ich dobrovoľne vyučuje katechizmus. Kolegovia sa ho opýtali, prečo to robí. On na to odpovedal: „Vyučujem ich katechizmus preto, aby som sa s nimi nemusel zaoberať, keď po rokoch budú mladiství a dospelí. Lebo už ma omrzelo ustavične súdiť mladých zlodejov, lupičov, zločincov, vrahov a aj ich rodičov, väčšinou neverných manželov...“

Rodičia, nikdy nešetríte čas na náboženskú výchovu svojich detí a popri tom sprevádzajte svoj rodinný apoštolát modlitbou. Modlitbou za milosť viery pre vás rodičia, modlitbou za dar viery pre vaše dieťa, lebo výchova sa môže podariť iba s Božou pomocou. Pán Ježiš povedal: „*Bezo mňa nemôžete nič urobiť.*“

Prosme teda Pána Ježiša, Priateľa dietok, aby vám pomáhal v horlivom rodinnom apoštoláte.

Pripravil Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.